

PŘEKLAD

EXEMPLÁRNÍ ŽALOBY

Kauza: Alba - Santi

***Actricis libellus* - ŽALOBA**

Vážený soudní vikáři,

já, níže podepsaná Isa Alba, narozená r. 1954¹ v Gradu Orestovi a Antoniettě R., bydlištěm v Gradu, Corso del Popolo 125, římská katolička, povoláním učitelka, strana žalující, zastupovaná a obhajovaná advokátem Michelelem Michelim, tímto žaluji z neplatnosti své manželství, které jsem uzavřela r. 1976 ve farnosti sv. Víta a druhú mučedníků v diecézi Aquileia s Lorenzinem Santim, narozeným r. 1950 v Loginu (VI) Giovannimu a Michelině C., bydlištěm v Mateře, Via del Verde 21, římským katolíkem, podnikatelem.

Důvody mé žaloby se zakládají na následujících skutečnostech:

1. S Lorenzinem Santim, stranou nežalující, jsem se seznámila náhodně v roce 1972 v Gradu. Vznikla mezi námi sympatie, díky které jsme se spolu začali setkávat a po nějakém čase jsme navázali citový vztah.
2. V té době mi bylo osmnáct let, studovala jsem pedagogickou školu a žila jsem v Gradu se svými rodiči a se dvěma sestrami. Měla jsem živou, bujnou, energickou povahu, milovala jsem život ve vztazích, ale ke studiu jsem přistupovala metodicky a ke svým rozhodnutím racionálně. Moji rodiče, se kterými jsem se čas od času dostávala do střetů, mě vychovali tradičně, avšak já jsem se od této tradiční formace postupně vzdálila a přiklonila se ke světským hodnotám. Lorenzino měl tehdy dvaadvacet let, byl nejmladším synem z velmi početné rodiny patriarchálního založení a přestože to pro něj znamenalo nemálo logistických nesnází, bydlel, ve svém pokročilém věku, s rodiči, se dvěma sestrami a se dvěma bratry (měl ještě další dvě sestry a čtyři bratry, kteří však už měli vlastní rodiny a doma nebydleli). Lorenzino byl tichý, klidný a rezervovaný chlapec, studoval na lékařské fakultě v Padově; cele se věnoval studiu, které bylo jeho jediným zájmem a převážným cílem jeho života. Tak jako já vzdálil se i on od náboženských hodnot, avšak aby uspokojil rodiče, kteří se pevně drželi katolických tradic, zachovával si formální nábožnost.
3. Náš vztah se vyznačoval výborným fyzickým souzněním, ale také sporadickým setkáváním, nejprve ze studijních důvodů a potom, z mé strany, z pracovních důvodů; vyznačoval se rovněž nepřítomností skutečného dialogu a brzy se proměnil v dlouhý sled rozporů a nepochopení zapříčiněných naším neslučitelným životním způsobem. Několikrát jsme proto došli k závěru, že náš vztah definitivně ukončíme, avšak vždy jsme se nechali ovlivnit rodinným prostředím a prostředím, které se kolem nás během let utvořilo, a tak jsme si dali další možnost. Náš vztah se ale nikdy nevyvíjel v pozitivním směru, naopak, den za dnem se stával konfliktnějším. Mám podezření, že strana nežalující měla během naší známosti vztahy s jinými ženami, ale nikdy se k ní nepřiznala.

---

¹ Originál chybně uvádí jako rok narození 1964; pozn. překl.

4. V tomto kontextu a s přáním uvolnit se z ochrany svých rodičů jsem Lorenzinovi v červnu r. 1976 navrhla sňatek, v naději, že společný život nám snad umožní nalézt harmonii, která mezi námi, popravdě, do té doby nikdy nebyla.

Přestože i on chtěl opustit přelidněné rodinné prostředí, nechal si nejprve čas, protože chtěl dokončit vysokou školu; následně pak, na moje naléhání, se sňatkem souhlasil.

Oba dva jsme nicméně měli pochybnosti a rozpaky ohledně reálné možnosti vzájemné integrace a jasně jsme se vyjadřovali v tom smyslu, že toto manželství pro nás nemůže být ničím jiným než pouhým experimentem života ve dvou, bez definitivní povahy, s možností rozloučit ho rozvodem, pokud se nezmění ladění, jímž se vyznačoval náš předmanželský vztah.

Chtěli jsme povznést svou vůli experimentovat a za těchto okolností jsme se dohodli, že za žádnou cenu nebudeme mít děti, alespoň do té doby, než bychom měli záruku, že náš svazek je stabilní; oba jsme ale byli přesvědčeni o tom, že náš svazek se teprve musí osvědčit.

5. S těmito úmysly, které v nás obou byly silně zakořeněny a které jsme považovali za logickou opatrnost a záruku pro náš souhlas, jsme tedy přistoupili ke sňatku, který jsme uzavřeli r. 1976 ve farnosti sv. Víta a druhů mučedníků v diecézi Aquileia.

6. Naše manželské soužití – během kterého, jak jsme se oba obávali, vyvstaly přesně ty rozpory a obtíže, kterými se vyznačoval náš předmanželský vztah, nyní však ještě zatíženy a nikoli vyřešeny naším společným životem – trvalo formálně až do ledna r. 1980, kdy už jsme si po delší čas byli vědomi naprostého selhání manželského experimentu a po společné dohodě jsme přistoupili k definitivnímu faktickému odloučení.

Během tohoto období se nám nenarodily děti, ani nedošlo k žádnému těhotenství, protože jsme své styky pečlivě ošetřovali a naše antiprokreativní vůle se den ze dne více radikalizovala; k ochraně docházelo z mé strany – neustále jsem užívala antikoncepční pilulky.

Po faktickém odloučení následovalo odloučení zákonné, potvrzené r. 1980 Občanským soudem v Benátkách; v r. 1987 vynesl tentýž občanský soud rozsudek o rozvodu manželství.

Po té, co jsem uvedla výše zmíněné skutečnosti,

ŽÁDÁM

důstojný soud o prohlášení manželství, uzavřeného jak výše uvedeno, za neplatné na základě kán. 1101 § 2 CIC pro vyloučení nerozlučitelnosti, věrnosti a potomstva oběma stranami.

V Aquileie dne 23. 7. 2002

Isa Alba